

Habibe Hanım'ın Ardından...

KARTALLAR YÜKSEK UÇAR

Yüksel Baycar

Görüşleri, düşünceleri, duyguları o kadar yüksek, gönlü bir o kadar tevazu dolu; seni gördüm seni tanıdım, Habibe hanımcım! Üzgünüm, geç tanıdım, azıcık geldi zaman, hemen gittin, çarçabuk gittin, aceleyle gittin, üzgünüm... biraz daha kalman için uğraştım... ama dualarım.. üzgünüm...

Sen biliyordun. Biliyorum bildiğini. O yüzden yazdın;

Fanilikte mekan bulamayan arayışlar
Bütün yoğun içtenliğiyle sığınır
Sığınır yakıcı bir tutkuyla
Sığınır kolları açık bekleyen
İlahi mutlulukların çağrısına.

Diye... çünkü daha önce hiç yazmamıştın, hiç bahsetmemiştin gitmekten.

Artık yoksun... unutuyorum. Kapıyı açıp "günaydın" demek istiyorum, hatırlıyorum. Bazen gidip masana oturuyorum. Kırmızı horoza, sardunyalar arasındaki kedilere bakıyorum. Kitaplarını açıp okuyorum.

Artık Ataköy'e sapmadan gidiyorum eve. "Yüksel hanım, girme bugün yürüyeyim, hem iyi geliyor." "Olmaz bugün güneş fazla." "Rüzgar esiyor." "Yağmur çiseledi." Gülerdin, sadece gülerdin.

Hani bir gün, benim eski pejoyla tramvay yolundan geçerken bakmıştık sol tarafımıza tramvay... Hızla geçmiştik. "Ben bir daha korkmam senden" demiştin. "İyiye işaret Yüksel hanım, demek ki, yiyecek ekmeğimiz bitmemiş" demiştin. Simyacı'nın işaretleri...

Güneşin, rüzgarın, yağmurun, bulutların çizdiği resimleri seyrederdik gökyüzünde eve dönerken... birgün edebiyattan, birgün müzikten, birgün çocuklardan, birgün öğrenciliğindeki yaramazlıklardan. O durgun suyun ne derin olduğunu zamanla öğrendim ben.

Adım adım yürüdün o uzun ve zorlu yolu. Hiç "kötüyüm" demeden isyan etmeden. Hep ayaktaydın. Doktorları ve herkesi şaşırtarak direndin hastalığa... Hep savaşıyor ve bilerek büyük bir imtihan olduğunu. "Kişisel yazgımıza döndürecek bir ders"ti mutlaka. Allah tarafından verilmişti, bir sebebi vardı.

Geride kalanlar bu sebebi belki daha çok uzun yıllar arayacaklar. Ama sanırım sen artık biliyorsun.

Gönlüm huzurlu... Yerinin çok rahat olduğunu düşünüyorum. Yas tutmak istemiyorum arkandan çünkü gerçeğin gittiğin yer olduğunu biliyorum. Senin gibi güçlü olmaya çalışıyorum. Ama özlüyorum ve bu acıyı nasıl yok edeceğimi bilmiyorum.

YOLCULUK İÇİNDE YOLCULUK

Habibe Doğan TOPALOĞLU

Uykum geldi gözlerim kapamıyor,
Dışarıda yağmur sicim gibi.
Bir toprak kokusu yayılıyor,
Sarıyor bütün içimi.
Dışarıda yağmur sicim gibi.

Şekiller yoğuruyorum bulutlardan,
Konuşmalar bugün dolu, yarın dolu,
Kulaklarımı kapatıyorum,
Duyamıyorum,
Dışarıda yağmur sicim gibi.

Duraklarda inenler binenler,
Herkeste zavallı bir telâş,
Bilinen sana yaklaşıyor habersiz,
Zamanın çeyreğini yaşıyorum,
Kıyamıyorum,
Dışarıda yağmur sicim gibi.

Kokular geliyor geçmiş zamanlardan,
Bilemediğim, seçemediğim mekânlardan.
İstanbulda Malatya Eylülünü yaşıyorum,
Hayaller, umutlar, sevdalar yüklü,
Yüreğimden ıssız avuntular taşıyor,
Islak ıslak, sökkük sökkük,
Lif lif çözülüp yayılıyor,
Gözlerimde yaş sicim gibi.

Habibe Hanım'ın Ardından...

YÜREGİM

TURNA KANADINA DÜĞÜMLÜ

Habibe Doğan TOPALOĞLU

Hiç tanımadığım yerlerde,
Tanımadığım insanların,
Yaşadıkları yüreğime düşende,
En yüksek dağların poyrazı
Kırbaç oluyor sırtıma,
Seher vakti bende konaklıyor,
Meraların gözyaşları,
Esrarlı gecelerin efsununda,
Yıldızlara sevdalanıyorum.
Kış gecelerinin soğuğuna sarılıp,
Karanlıklar parçalıyorum,
Düşüncelerimde.
Dizginsiz şafaklara doğuyorum,
Bebeler artık gülün diye.

Çılgın akıştı Fırat'ın,
Coşkusunca yaşıyorum zamanı.
Hızır oluyorum hançerlenmiş umutlara,
Derviş oluyorum, kutsal sevdalara gönül koyan,
Ana oluyorum, bin yürekli çağları aşıp gelen.

Ak-paça doru atıma binip rahvan,
Yük taşıyorum Fırat boyunca.
Atımın soluğu buzlaşıyor boşlukta,
Zaman zaman.
Bir öksürük savuruyorum avuçlarıma,
Acı tütün kokulu...
Bir türkü tutturuyorum;
Yüklüyorum bütün duyguları bu türküye,
"Fırat kenarında esvap yumuşlar,
Yuyup yuyup gül dalına asmışlar,
Sevmediğim yerde sevdi demişler,
Nettim size verin benim yarımı"
Yankıları dağlardan geliyor,
Boram boram hasret ve nevrüz kokulu...

Turna kanadına düğümlüyorum yüreğimi;
Zamanları düğümlediğim gibi birbirine...
Dağlardan inen kar misal büyüyor,
Yüreğim ve zaman.
Biri yaşadıkça, biri yaşadıkça...
Yarışircasına,
Birbiriyle...

Asalet ve Zerafet Timsali...

Tanımakla şeref duyduğum nadir insanlardandı. Doğunun asaleti ve yiğitliği ile İstanbul zerafetini kendinde birleştirmişti.

Onunla konuşurken, öğretmenliğe ilk başladığında, kendisini beden dersine sokmak isteyen müdürün odasını bastığına ihtimal verilmezdi. Az konuşur, yazmayı severdi. Çok derin ve ince bir insandı ama her nedense bunu bir sır gibi saklamayı tercih ederdi. Derin tesirlerin dilsiz oluşu misali.

Gerçekten sırma saçlı, gerçekten badem gözlüdü.

Kerime ÖZBEK

Gülen Gözler...

Daima gülen bir göz, yumuşak bakışlar. Habibe hanım denilince aklıma ne başka bir şey, ne de başka bir görüntü geliyordu. Benim için Habibe hanım işte buydu.

Vefat etmeden bir gün önce telefonla görüştüm. Sesi çok kötüydü. Tanıyamamıştım. Ne diyeceğimi bilemeyip tikanıp kaldım. O kendisinden haberler verdi ve merak etme bunu da atlatacağım dedi. Bence de atlatacaktı. Atlaması için gerekli olan yaşama isteği ve gücü vardı. Ama ömrü vefa etmedi.

Meryem TOY

Keşke...

Hayatında "keşkelere" yer yoktu. Yapmak istediği pek çok şeyi yaptı. Sanırım gönlü rahat gitti. Ama biz onun arkasından maalesef keşke diyoruz. Keşke biraz daha fazla görüşebilseydik. Keşke onu rahatsız etme korkusunu hiç yaşamaysaydık. Keşke ısrarlarına fırsat vermeyip meyve bahçesine ortak olabilseydik. Ne kadar mutlu olurdu ona eşlik ettiğimizde! Keşke arkasından diyebileceğimiz hiçbir keşke olmasaydı. Ama artık çok geç...

Nermin KILIÇ